

Les meves estimades memories de Perico Massanet, SJ

El 1979 quan vaig conèixer el Perico per primera vegada, jo era una adolescent. Aleshores jo era membre del cor de l'església de St. Pere a Bandra, Mumbai; el director del cor, David Cardos, arquitecte de professió, havia d'anar al poble de Dindori per ajudar al Perico en el disseny de l'escola.

Alguns membres de la coral vam fer el viatge amb ell a Dindori; un viatge que va canviar per sempre la meua vida. Vaig conèixer a molta gent, però la persona més convincent va ser el Perico. Perico era un visionari de veritat. Quan parlava, parlava amb els seus ulls blaus, parlava amb convicció i determinació. Qualsevol que el sentís quedava hipnotitzat pel seu compromís per ajudar la gent. Utilitzava un mètode basat en la força, per tal que els camperols i les seves famílies en un futur fossin autosuficients. Ell volia que els homes rebessin una educació per trencar el cicle de la pobresa i que creixessin amb tot el seu potencial. Va introduir els programes relacionats amb l'administració de les conques dels rius, l'ús dels quals perdura a dia d'avui.

Al llarg de la vida coneixem a gent que vol marcar una diferència, però que també volen ser reconegudes pels seus èxits. El Perico era un home que actuava amb humilitat, malgrat ser un dels sers humans més fantàstics que han honorat la terra. Ell mai demanava lloances o reconeixement. Volia que els agricultors fossin autosuficients. En una cultura patriarcal el Perico va treballar per l'emancipació de les dones mitjançant la creació de cooperatives làctiques liderades per dones. Va crear història en el món de llavors; un món d'homes.

El Perico era un profund pensador, filosòfic, però pragmàtic i en contacte amb la realitat. En tots els projectes que va participar la seva aproximació era amb determinació i certesa. El Perico parlava amb honestat i mai va dubtar de parlar amb la veritat; qualitat rara avui en dia.

El proverbi diu, "Dóna-li a l'home un peix i menjarà un dia. Ensenya-li a un home a pescar i menjarà durant tota la seva vida". Així és com el Perico va viure la seva vida.

Quan el Perico va deixar aquest món, una llum es va apagar per sempre entre nosaltres, però aquesta mateixa llum brilla en el cor de totes aquelles persones de l'Índia i de tot el món, les vides de les quals van ser tocades per aquest home generós, franc i profund. Un home més gran que la vida mateixa.

El Perico deixa enrere un llegat i depèn de nosaltres, la família i els amics, de continuar a través de les nostres petites accions, tal i com si diguéssim "Gràcies Perico".

Cherie Demeri.